ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **D. Q. H.**, zast. Mgr. Ing. Janem Klikem, advokátem se sídlem Karlovarská 130/87, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2017, čj. MV-77793-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2018, čj. 30 A 210/2017-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal v březnu 2013 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. K žádosti nedodal všechny požadované doklady, a byl proto vyzván, aby je doložil. Jelikož se mu však nepodařilo předložit potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, bylo řízení dne 24. 4. 2015 zastaveno. Žalobce předložil požadované potvrzení spolu s odvoláním; odvolání však žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 30. 10. 2017. Žalobu podanou proti jejímu rozhodnutí zamítl krajský soud svým rozsudkem ze dne 10. 10. 2018.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Namítal, že řízení o žádosti nemělo být zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale žádost měla být zamítnuta podle speciálních ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky [§ 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1]. Krajský soud podle těchto „meritorních“ ustanovení v minulosti rozhodoval, v nynější věci se však k této žalobní námitce poukazující na jeho dosavadní praxi nevyjádřil, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatel považuje rozhodnutí správních orgánů i

soudu za přepjatě formalistická, neboť další prodloužení stěžovatelova pobytu nijak neporušuje veřejný zájem. Chybu spatřuje stěžovatel také v tom, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života navzdory tomu, že stěžovatelova situace je výjimečná. Správní orgán si chybějící doklad mohl opatřit z jiného zdroje, ostatně v současnosti už jej ani cizinci nemusejí předkládat. Délka správního řízení v této věci je extrémní (čtyři a půl roku); průtahy takto způsobené zasáhly do stěžovatelova práva na spravedlivý proces a měly by se promítnout do posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] NSS neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Rozsudek je napsán podrobně a pečlivě (až v určitém nepoměru ke stěžovatelově stručné žalobě). V žalobě stěžovatel konkrétně nepoukázal na odlišnou předchozí rozhodovací praxi krajského soudu, která by mu prospívala – upozornil jen na rozhodnutí žalované z roku 2014, podle nějž případné nedoložení jiných než zákonem požadovaných dokladů k prokázání úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemůže být důvodem pro zastavení řízení. Krajský soud se výslovně nevyjádřil k této citaci staršího rozhodnutí žalované, ale z rozsudku je dobře patrný jeho názor na spornou otázku, k níž citace směřovala.

[5] Krajský soud si tu vypomohl citací rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, který rozlišil mezi doklady vyžadovanými přímo zákonem [typicky potvrzením OSSZ o tom, že cizinec nemá nedoplatky na pojistném, podle § 46 odst. 7 písm. d) ve znění účinném v době rozhodování v prvním stupni], a doklady výslovně zákonem nevyžadovanými (rozuměj zde konkrétně nepojmenovanými). Nepředložení prvních vede k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, kdežto nepředložení druhých nemá vést k zastavení, nýbrž k věcnému zkoumání žádosti a pak případně k jejímu zamítnutí podle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelův případ spadá do prvního okruhu, kdežto jím citované starší rozhodnutí žalované se týkalo druhého okruhu. Mezi jeho a citovanou věcí tak není podobnost, jíž by se mohl úspěšně dovolávat.

[6] Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ve věci 57 A 94/2013, který stěžovatel označil v kasační stížnosti, bylo zrušeno rozhodnutí, kterým žalovaná *zamítla* žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, a to pro neprokázání úhrnného měsíčního příjmu. Šlo tu opět o případ z druhého okruhu, navíc krajský soud zde nijak neřešil konkurenci mezi zamítáním žádosti podle zákona o pobytu cizinců a zastavováním řízení podle správního řádu. Další označený rozsudek téhož soudu ve věci 57 A 47/2014 by stěžovateli mohl teoreticky prospět, neboť soud zde vytkl žalované zastavení řízení reagující na to, že cizinec nepředložil potvrzení OSSZ, a uložil jí postupovat případně podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona pobytu cizinců a zabývat se žádostí věcně. Tento rozsudek z roku 2015 však byl popřen výše citovaným rozsudkem NSS ve věci 2 Azs 76/2015 z roku 2016. Ostatně tímto rozsudkem NSS zrušil jiný podobně vyznívající rozsudek senátu 57 A Krajského soudu v Plzni, což ukazuje na to, že tento senát krajského soudu v minulosti opakovaně vyjádřil

právní názor, který poté NSS shledal nesprávným. Pro jakýkoli aktuálně rozhodující krajský soud je pak pochopitelně určující judikatura NSS, nikoli dřívější názory krajských soudů, které jsou s ní nesouladné. Třetí rozsudek Krajského soudu v Plzni, jehož se stěžovatel dovolává (57 A 95/2013), se Nejvyššímu správnímu soudu nepodařilo v dostupných zdrojích nalézt.

[7] NSS souhlasí i se závěrem krajského soudu, podle nějž nemůže mít na zákonnost rozhodnutí žalovaného vliv to, že v pozdější úpravě už není cizincům ve stěžovatelově situaci uložena povinnost předkládat potvrzení OSSZ. V době, kdy stěžovatel žádost podával, tato povinnost platila, stěžovatel byl o ní poučen a mezi podáním žádosti a rozhodnutím o ní (13 měsíců) měl dostatek času na to, aby tuto povinnost splnil. Je pravda, že jde „jen" o nesplnění formální povinnosti, proto však není namístě označovat všechna dosavadní rozhodnutí za „přepjatě formalistická". Určitá míra dodržování formálních postupů je ve správním řízení nezbytná a v této věci nic nesvědčí o tom, že by správní orgány chtěly stěžovatele „nachytat" na nějakém formálním detailu.

[8] Neobstojí ani námitka týkající se zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel v ní využil zmínky krajského soudu o tom, že v řízení v pobytových věcech lze sice v mimořádných a výjimečných případech uvažovat o přímém užití čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, obvykle jsou však při rozhodování o zastavení řízení takové úvahy nepřípadné, protože správní orgán se právě kvůli cizincově nedostatečné součinnosti ani nemohl před rozhodnutím důkladně obeznámit s jeho osobní situací. Stěžovatel na to v kasační stížnosti reaguje tak, že jeho situace mimořádná je, protože mu nebyl prodloužen pobyt, ačkoli nepředložil jen jediný ze všech potřebných dokladů. Tím sice stěžovatel zlehčil význam formálních zákonných povinností kladených na cizince v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ale nijak tím nevysvětlil výjimečnost své osobní situace ani hrozící intenzitu zásahu do svého soukromého a rodinného života.

[9] NSS souhlasí se stěžovatelem v tom, že doba řízení v této věci byla nepřiměřená. Současně ale nelze přehlédnout, že v průběhu samotného správního řízení se stěžovatel nijak nedomáhal rychlého vydání rozhodnutí. Ostatně v důsledku takto dlouhého řízení – byť za cenu administrativních nepříjemností spojených s opakovaným prodlužováním povolení ke krátkodobému pobytu – byl stěžovateli po celou dobu zachován pobytový titul na území ČR. Ten mu pak byl *de facto* prodloužen i díky přiznání odkladného účinku jak v řízení před krajským soudem, tak před NSS. To jen pro připomenutí, že ne vždy musí být délka řízení (správního či soudního) na závadu, a naopak může účastníkovi fakticky prospívat. K námitce samotné ale nutno říci, že průtahy v řízení nemohou přivodit nezákonnost rozhodnutí v tomto řízení vydaného.

[10] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu